

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 17Csp/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7920200900
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Ďurková
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2021:7920200900.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudkyňou JUDr. Renatou Ďurkovou v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, právne zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát, Mýtna 48, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, proti žalovanému: T. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. V. XXXX/X, XXX XX O., v konaní o zaplatenie 5.132,62 Eur s prísl., takto

rozhodol:

- I. Konanie v časti o zaplatenie sumy 545,72 Eur s príslušenstvom zastavuje.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
- III. Žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Právny predchodca žalobcu sa pôvodne podanou žalobou podanou na súd dňa 26.02.2020 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 5.132,62 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 21.01.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania. Podanie žaloby odôvodnil tým, že žalobca je bankou v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 17.06.2013 uzatvorená Zmluva o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému kreditnú kartu, ku ktorej viedol účet č.0043921192. Žalovanému bol poskytnutý úver s dohodnutým úrokom vo výške 22,80%. Ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mal žalovaný schválený úverový rámec vo výške 2.400 Eur a bol povinný žalobcovi platiť štandardnú mesačnú splátku vo výške 80 Eur. V zmysle ustanovenia § 39 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov Banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné viesť obchodnú knihu, ktorou sa na účely toho zákona rozumie obchodná kniha podľa osobitného predpisu. Banka je povinná v zmysle zákona o bankách a opatrenia Národnej banky Slovenska zo dňa 16.1.2004 o primeranosti vlastných zdrojov financovania bánk (uverejnené v Zbierke zákonov pod číslom 36/2004 Z. z.) viesť a evidovať vybrané pozície a obchody v bankovej knihe. V zmysle zmluvne dohodnutých podmienok správca po skončení príslušného mesiaca vystaví a odošle klientovi informáciu z informačného systému banky („výpis z bankovej knihy“) o obratoch, ktorá obsahuje okrem iných údajov aj rozpis transakcií, rozpis všetkých poplatkov a úrokov spojených so správou a používaním kreditnej karty a čerpaním a splácaním poskytnutého úverového rámca, výšku povinnej splátky, účet, v prospech ktorého má byť povinná splátka uhradená a dátum splatnosti tejto splátky. Táto listina je vyhotovená z bankového informačného systému v súlade s Metodickým usmernením č. 7/2004 Úseku bankového dohľadu Národnej banky Slovenska. Klient automaticky potvrdzuje informáciu o obratoch, ak do 15 dní odo dňa vystavenia nedoručí správcovi písomnú reklamáciu. Reklamovanie transakcie a nedoručenie výpisu z bankovej knihy nezabavuje klienta povinnosti uhradiť povinnú splátku do dňa splatnosti tejto splátky uvedenej v informácii o

obratoch. Dlhý zostatok je celkový debetný zostatok na kartovom účte po zaúčtovaní transakcií, úrokov a poplatkov spojených so správou a používaním karty, vrátane kompenzácie poistného plateného bankou v súvislosti s poistením. Posledný kalendárny deň v mesiaci je kartový účet zaťažovaný úrokmi vypočítanými štandardnou úrokovou sadzbou a úrokmi vypočítanými sankčnou úrokovou sadzbou, prípadne je v jeho prospech pripísaný úrok v dôsledku kreditného zostatku na kartovom účte. V zmysle zmluvne dohodnutých podmienok je dňom splatnosti deň, ktorý je uvedený vo výpise. Žalovaný si nespĺnil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo Zmluvy, a to ani napriek viacerým výzvam zo strany žalobcu. Pred odstúpením pohľadávky žalobcu na vymáhanie žalobca vystavil ku dňu 10.01.2020 nový výpis z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 31.12.2019 obsahujúci súhrn debetných položiek a to istiny, poplatkov, sankčného úroku, a štandardného úroku s prihliadnutím na vykonané úhrady odporcu s konečným zostatkom na úhradu vo výške 5.132,62 Eur. Konečný dlh žalovaného z doposiaľ neuhradeného dlžného zostatku predstavuje sumu vo výške 5.132,62 Eur. Žalovaný si nespĺnil povinnosť uhradiť svoj peňažný záväzok v lehote splatnosti určenej vo výpise z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 31.12.2019, t.j. v lehote splatnosti do dňa 20.02.2020. Žalobcovi tak vznikol nárok na úhradu úrokov z omeškania v zákonnej výške podľa § 517 Občianskeho zákonníka v platnom znení vo výške určenej Nariadením Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti, t.j. od 21.01.2020 do zaplatenia.

2. Žalobca k žalobe pripojil obchodné podmienky pre vydávanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných VÚB, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., výpis z pôžičkovej karty Quatro ku dňu 31.12.2019, žiadosť o aktiváciu.

3. Zmluvou o postúpení pohľadávok bola pohľadávka voči žalovanému, ktorá je predmetom tohto konania, postúpená na žalobcu. Tunajší súd uznesením č. k. 17Csp/28/2020-80 zo dňa 07.04.2020 pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu.

4. Súdu sa nepodarilo doručiť žalovanému žalobu do vlastných rúk, preto súd doručoval žalobu spolu s prílohami žalovanému zákonným spôsobom podľa § 116 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré sa žalobca nedostavil, svoju neprítomnosť ospravedlnil, súhlasil, aby súd vykonal pojednávanie v jeho neprítomnosti. Žalovaný svoju neprítomnosť neospravedlnil.

6. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a jej prílohami a zistil nasledovný skutkový stav:

7. Z predloženej žiadosti o aktiváciu pôžičkovej karty QATRO súd zistil, že dňa 17.06.2013 podal žalovaný Žiadosť o aktiváciu karty, vydávanej VÚB, a.s., v spolupráci s Consumer Finance Holding, a.s. (ďalej len Žiadosť). V časti I. Žiadosti sú uvedené osobné údaje žalovaného. V časti III. Žiadosti je uvedená výška úverového rámca 2.400 Eur a štandardná mesačná splátka 80 Eur a štandardná úroková sadzba v zmysle platného cenníka 1,9% p. m./22,80% p. a.. V bode V. je uvedená priemerná hodnota RPMN 25,24%. Celkové náklady spotrebiteľa 325,62 Eur, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je 2725,62 Eur.

8. Z predložených výpisov z pôžičkovej karty QUATRO vyplýva, že ku dňu 10.01.2020 bola štandardná úroková sadzba 1,90% p.m., 22,80% ročne. Sankčná úroková sadzba predstavovala 5% ročne. Výška splátky predstavovala 80 Eur, úverový rámec 2.400 Eur. Konečný stav k 31.12.2019 predstavoval -5.132,62 Eur. Z predložených výpisov za zúčtovacie obdobie od 02.07.2013 do 31.12.2019 vyplýva prehľad jednotlivých transakcií, dátum ich zúčtovania, popis jednotlivých operácií s uvedením, či sa jedná o debetnú alebo kreditnú transakciu. Z jednotlivých výpisov súd zistil, že žalovaný v zúčtovacom období od 02.07.2013 do 31.12.2019 čerpal úver formou výberov z bankomatu v rôznych nepravidelných sumách, posledný výber uskutočnil dňa 21.09.2016 vo výške -60 Eur. Z výpisov vyplýva, že žalovaný za obdobie od 08.11.2011 do 31.03.2019 zaplatil celkovo sumu 3.120,50 Eur a debetné transakcie zo strany žalovaného predstavujú sumu 8.253,12 Eur, pričom reálne žalovaný vyčerpal iba sumu 3.683,21 Eur, čo vyplýva z výpisu z pôžičkovej karty. Zvyšnú sumu predstavujú rôzne poplatky, náklady na vymáhanie, sankčné a štandardné úroky. Za obdobie od posledného výberu, t. j. od 21.09.2016 právny predchodca

žalobcu preukázateľne účtoval na kartovom účte len náklady na vymáhania do okamžitej splatnosti, poplatky za správu kartového úveru, úhrady, štandardné úroky, sankčné úroky a spracovateľné poplatky.

9. Podľa § 261 ods. 3, písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka platného a účinného v rozhodnom období (ďalej len „Obchodný zákonník“), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere.

10. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

11. Podľa § 504 Obchodného zákonníka, dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadala.

12. Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

13. Podľa § 9 ods. 1, veta prvá, zákona č. 129/2010 v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

14. Podľa § 52 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) platného a účinného v rozhodnom období, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

15. Podľa § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

17. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

18. Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

19. Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa

v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

20. Súd dospel k záveru:

Zákonom č. 343/2018 Z. z. zo dňa 27.11.2018 sa mení Občiansky zákonník tak, že sa vkladá za § 54 nový § 54a, ktorý znie: „Premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel“. Za účelom zachovania právnej istoty účastníkov spotrebiteľských zmluvných vzťahov (teda nielen dlžníka, ale aj veriteľa) uvedená novela zákona stanovila aj prechodné ustanovenie - § 879v OZ - upravujúce podrobnosti stretu časovo rozdielnych predpisov a toto prechodné ustanovenie účinné od 05.12.2018 jednoznačne upravuje prípady, ak konanie, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, bolo začaté pred účinnosťou tohto zákona, tak sa dokončí podľa doterajších predpisov. Keďže v prejednávanej veci bola žaloba na súd podaná dňa 28.05.2019, pričom ide o spotrebiteľský spor, bolo povinnosťou súdu uvedené ustanovenie v konaní aplikovať - ex offio posúdiť otázku premlčania uplatneného nároku.

21. Z dôvodovej správy vyplýva, že cieľom novely je zavedenie osobitnej úpravy uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv a ich zabezpečenia. Úprava je reakciou na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 11/2016-60, zo dňa 7. februára 2018, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Pri subjektívnych majetkových právach zo spotrebiteľskej zmluvy je opodstatnené, aby sa po uplynutí premlčacej doby tieto práva dostali „ex lege“ do polohy naturálnych záväzkov. Po uplynutí premlčacej doby, najmä s ohľadom na súčasný stav trhovej ekonomiky, niet v zásade z pohľadu štátnej moci záujmu hodného ochrany na podpore vynucovania plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ak sa právo niektorej zo strán premlčalo. Významom inštitútu premlčania nie je automatické oslobodenie dlžníka od plnenia záväzku. Základným cieľom navrhovanej právnej úpravy bolo vytvorenie priestoru na to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Právo plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy sa uplynutím premlčacej doby tak ex lege dostáva do polohy naturálneho záväzku, ktoré je možné splniť dobrovoľne povinným subjektom, avšak toto právo nemožno vymáhať proti vôli povinného subjektu (dlžníka). V tomto prípade sa vylučuje kondícia, t. j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie (§ 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie. Nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia a vedomie tohto rizika bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskôr. Navrhovaná právna úprava sa z dôvodu predchádzania prípadnej nerovnosti vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, na spotrebiteľa aj na dodávateľa.

22. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter Zmluvy o pôžičke súd konštatuje, že ani nepopretie skutkových tvrdení žalobcu zo strany žalovaného nezbavuje súd povinnosti podrobiť predmetnú zmluvu kontrole (a) a bolo povinnosťou súdu uvedené ustanovenie v konaní aplikovať - ex offio posúdiť otázku premlčania uplatneného nároku.

23. V zmysle § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

24. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

25. Ako vyplýva z § 111 Občianskeho zákonníka zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby.

26. K poslednému čerpaniu žalovaným z bežného účtu došlo 21.09.2016 v sume -60 Eur a žalobca mohol už nasledujúceho dňa uplatniť svoje právo. Od uvedeného dátumu žiadne transakcie na účte žalovaného vykonávané neboli, účtované boli len štandardné a sankčné úroky, náklady na vymáhanie. Od 31.07.2016 žalobca žalovanému už neúčtoval ani poplatok za správu kartového účtu, na účte neboli vykonávané žiadne transakcie. Nakoľko už v roku 2016 bol na účte žalovaného vykazovaný záporný zostatok a neboli vykonané žiadne transakcie, súd je toho názoru, že žalobca mohol vykonať úkony smerujúce k vymáhaniu nároku na zaplatenie poskytnutého úverového rámca. Preto je nepochybné, že v čase podania žaloby dňa 26.02.2020 už bol nárok premlčaný vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe.

27. Všeobecná trojročná premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Možnosť vykonať právo po prvý raz ako začiatok plynutia premlčacej doby nastáva v momente, keď je právo žalovateľné. Zákon určuje objektívne stanovený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý nezávisí od subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený subjekt vedel alebo nevedel o svojom práve. Všeobecná 3-ročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý je odvodený od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“. Tento okamih je daný objektívne a nezávisle od subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve (pozri R 1/1998).

28. Trojročná premlčacia doba uplynula v prejednávacom spore dňa 22.09.2019, pričom žaloba bola na súde podaná až dňa 26.02.2020. Nárok žalobcu je tak podľa názoru súdu premlčaný. Premlčaniu celého nároku navyše nasvedčuje aj skutočnosť, že odo dňa 31.07.2016 právny predchodca žalobcu naposledy účtoval žalovanému poplatok za správu kartového účtu.

29. Pre úplnosť súd uvádza, že praktiky banky, keď žalovaný bol dlžníkom od r. 2016, kedy bol jeho výpis z pôžičkovej karty v mínusovom stave, banka takýto stav tolerovala viac rokov (až do 31.12.2019) účtovala rôzne úroky, štandardné, sankčné, poplatky za správu kartového účtu a pod., preto takéto konanie teda nemôže požívať právnu ochranu.

30. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti, v ktorej súd konanie nezastavil, žalobu zamietol.

31. Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

32. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 25.11.2020 zobral žalobu v časti o zaplatenie sumy 545,72 Eur (poplatky a sankčný úrok) s prislúchajúcim úrokom z omeškania späť a navrhol konanie v tejto časti konanie zastaviť, preto súd konanie v časti o zaplatenie sumy 545,72 Eur zastavil.

33. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V tomto konaní mal úspech v celom rozsahu žalovaný, keď súd žalobu zamietol, a rovnako aj konanie v časti, v ktorej súd konanie zastavil, bolo neúspechom žalobcu, preto nárok na náhradu trov konania vznikol žalovanému. Žalovaný si však trovy konania neuplatnil ani zo spisu mu žiadne trovy konania nevyplynuli, preto súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia odvolanie na Okresný súd Trebišov (§ 362 ods.1 CSP).

Podľa ust. §-u 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. §-u 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. §-u 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v ods. 1, ak táto vada má vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.